

Arrest

nr. 229 387 van 28 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten K. LUYCKX en B. VERBELEN
Amerikalei 122, 4de verdieping / bus 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 juli 2019 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VERBELEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 september 1995 is verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Op 18 april 2007 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens heling en mededaderschap. Op 23 april 2007 wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend.

Op 5 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 23 maart 2011 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt vervolgens ingetrokken en op 13 februari 2012 wordt een nieuwe ongegrondheidsbeslissing genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 141 755 op 25 maart 2015 het beroep verwerpt.

Op 2 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in die bij de Raad die bij arrest nr. 229 386 op 28 november 2019 het beroep verwerpt.

Op 2 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister eveneens de beslissing houdende een inreisverbod voor drie jaar. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Naam: L. Voornaam: R. Geboortedatum: (...)1977 Geboorteplaats: Onbepaald
Nationaliteit: Israël*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 02.07.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 22.03.2012. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 01.07.2019 voor bendevorming, gewone diefstal en heling. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/13

Het is mogelijk dat de betrokkene familie (2 kinderen en een partner) heeft in België. Wat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn familieleden, net als betrokkene zelf, illegaal op het grondgebied verblijven. Het hele gezin dient dan ook België te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Het hele gezin kan samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste

zicht dan ook niet aannemelijk. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de formele en materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht, houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed..." Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr 42 199 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

- *Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.*
- *Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.*

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend, onvoldoende nauwkeurig en zelfs foutief is.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden. "Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M.; Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

In casu heeft verwerende partij bij het uitvaardigen van haar beslissing dd. 2.07.2019 (bijlage 13 sexies) geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker in het bezit was van een geldige Hongaarse verblijfsvergunning.

Verzoeker heeft weliswaar de Israelische nationaliteit en is in het bezit van een Israëliisch paspoort geldig tot 14.12.2026. Daarenboven beschikt hij ook over een Hongaarse verblijfsvergunning die geldig is tot 26.12.2020. Verwerende partij was hiervan bij het nemen haar beslissing op 2.07.2019 wel degelijk op de hoogte.

Dat verzoeker op basis van voormelde Hongaarse verblijfstitel 'TARTOZKODASI ENGEDELY MUNKAVALLALAS' gemachtigd is om zonder visum het grondgebied van de Schengenlidstaten binnen te komen en daar te verblijven (cfr. art. 2.16,a en 22 van de VERORDENING (EU) 2016/399 VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscode).

Dat verzoeker m.a.w. op het ogenblik van de inontvangstname van de bijlage 13 sexies rechtmatig in België verbleef. Dat de beslissing dd. 2.07.2019 dan ook vernietigd dient te worden alsook geschorst gezien zij behept is met allerhande onwaarheden en tegenstrijdigheden. Zo heeft verzoeker geen visum nodig om te reizen binnen de EU en heeft hij wel degelijk gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 22.03.2012. Het feit dat verzoeker thans in het bezit is van een Hongaarse verblijfsvergunning bewijst dat hij België wel degelijk verlaten heeft en in Hongarije een aanvraag heeft gedaan tot een bekomen van een verblijfsvergunning en deze heeft verkregen op 1.02.2019 (zie stuk 2 bundel verzoeker).

Verwerende partij doet aannames die zij niet verifieert bij verzoeker.

Zo stelt verwerende partij in haar beslissing dd. 2.07.2019 dat de vrouw en kinderen van verzoeker illegaal in België verblijven zonder te verifiëren of zij al dan niet in het bezit zijn van een Hongaarse verblijfsvergunning of een recht hebben dat afgeleid is van het Hongaars verblijfsstatuut van verzoeker. Verwerende partij deed hieromtrent geen onderzoek.

Wanneer de verwerende partij beslist om haar beslissing te steunen op informatie die ze zelf heeft opgezocht dan dient ze zich er van te vergewissen of ze alle mogelijke actuele informatie heeft om tot haar besluit te komen. Tevens dient zij verzoekende partij hiervan minstens van op de hoogte te stellen zodat hij haar standpunt dienaangaande kenbaar kan maken. Het voorgaande is echter niet gebeurd.

Indien de bestreden beslissing wordt gesteund op informatie die de gemachtigde zelf heeft opgezocht, dient hij zich er van te vergewissen of hij alle mogelijke actuele informatie heeft om tot zijn besluit te komen en verzoeker hier minstens van op de hoogte te stellen zodat hij zijn standpunt dienaangaande kenbaar kan maken. Het is het ene of het andere: of de gemachtigde beperkt zich tot de voorliggende informatie om tot zijn besluit te komen of hij actualiseert zelf het dossier, maar dan wel volledig en biedt verzoeker de mogelijkheid om zijn standpunt kenbaar te maken. Verweerder kan niet worden bijgetreden waar hij zonder meer meent dat het verzoeker toekwam in casu alle nuttige stukken over te maken. Met zijn betoog maakt verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginselaannemelijk. Verweerder brengt geen elementen aan die tot een andere conclusie kunnen leiden. (Arrest RW. nr. 222 120 van 29 mei 2019).”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende”

wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, waarom verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de termijn van het inreisverbod op drie jaar wordt gebracht, met name omdat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. In het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde is een inreisverbod van drie jaar proportioneel.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met het feit dat hij in het bezit is van een geldige Hongaarse verblijfsvergunning. Hij meent dat hij op grond van deze verblijfsvergunning gemachtigd is om zonder visum het grondgebied van de Schengenstaten binnen te komen en er te verblijven. Hij stelt dat er geen onderzoek is geweest naar de verblijfssituatie van zijn vrouw en kinderen die eveneens in België verblijven.

Waar verzoeker stelt dat hij met de Hongaarse verblijfsvergunning eveneens op wettige wijze in België kan verblijven, kan hij niet worden gevolgd.

Het gegeven dat er geen controles meer worden gehouden aan de binnengrenzen, impliceert niet, in weerwil van verzoekers betoog, dat een derdelander met een verblijfsvergunning van een Schengenlidstaat de binnengrenzen onbepaald mag overschrijden en er onbepaald mag verblijven.

De verwerende partij verwijst hiervoor naar de artikelen 20 e.v. van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (Schengenuitvoeringsovereenkomst).

Artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst bepaalt:

"1. Vreemdelingen die niet aan de visumplicht zijn onderworpen, mogen zich voor de duur van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden, gerekend vanaf de datum van eerste binnenkomst, op het grondgebied van de overeenkomstsluitende partijen vrij verplaatsen, voorzover zij voldoen aan de in artikel 5, lid 1, onder a), c), d) en e), bedoelde voorwaarden voor binnenkomst."

Artikel 21 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst bepaalt:

“1. Vreemdelingen die houder zijn van een geldige, door één der overeenkomstsluitende partijen afgegeven verblijfstitel, mogen zich gedurende een periode van ten hoogste drie maanden op grond van deze titel en van een geldig reisdocument vrij verplaatsen op het grondgebied van de overige overeenkomstsluitende partijen, voorzover zij voldoen aan de in artikel 5, lid 1, onder a), c) en e), bedoelde voorwaarden voor binnenkomst, en niet gesignaleerd staan op de nationale signaleringslijst van de betrokken overeenkomstsluitende partij.”

Artikel 22 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst bepaalt:

“1. Vreemdelingen die op regelmatige wijze op het grondgebied van een overeenkomstsluitende partij zijn binnengereisd, dienen zich onder de door ieder van de overeenkomstsluitende partijen vastgestelde voorwaarden aan te melden bij de bevoegde autoriteiten van de overeenkomstsluitende partij op wier grondgebied zij binnenkomen. Deze aanmelding kan naar keuze van elke overeenkomstsluitende partij hetzij bij binnenkomst, hetzij binnen drie werkdagen te rekenen vanaf de datum van binnenkomst, in het binnenland geschieden.

2. Vreemdelingen die op het grondgebied van één der overeenkomstsluitende partijen verblijven en zich naar het grondgebied van één der overige overeenkomstsluitende partijen begeven, dienen aan de in lid 1 neergelegde verplichting te voldoen.”

Verzoeker kan bijgevolg enkel voor een periode van ten hoogste drie maanden binnen een periode van ten hoogste zes maanden in een andere Schengenlidstaat verblijven op grond van de Hongaarse verblijfstitel. Verwerende partij stelt vast dat verzoeker reeds meerdere jaren op het Belgische grondgebied verblijft. De Raad merkt op dat uit het medisch stuk 3, in bijlage van het verzoekschrift, in ieder geval kan worden afgeleid dat verzoeker minstens sinds oktober 2018 in België verblijft. In het stuk 3 attesteert dokter D.A. van het UZ Antwerpen dat verzoeker bij hem in behandeling is en strikt wordt opgevolgd om de twee weken, sinds oktober 2018. Verder blijkt noch uit de stukken van het administratief dossier en verzoeker toont ook niet aan dat hij zich heeft aangemeld bij binnenkomst of binnen de drie dagen vanaf de binnenkomst in België. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij minder dan drie maanden binnen een periode van zes maanden op het Belgische grondgebied verbleef bij de afgifte van de bestreden beslissing. Aldus is in het bevel om het grondgebied te verlaten correct vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Het bevel ging gepaard met een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Aan verzoeker werd bijgevolg geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan. Nu het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard ging zonder een termijn voor vrijwillig vertrek kon de verwerende partij een inreisverbod nemen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, met name omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan.

Verzoeker betoogt verder dat hij wel degelijk gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 22 maart 2012 en wijst hiervoor naar het feit dat hij thans in het bezit is van een Hongaarse verblijfstitel. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij dat hij het bewijs niet heeft geleverd dat hij het eerdere bevel heeft uitgevoerd. Het feit dat hij thans in het bezit is van een Hongaarse verblijfsvergunning toont evenmin aan dat hij België hiervoor heeft verlaten.

De Raad merkt op dat het bezit van een verblijfsvergunning voor Hongarije nog niet het bewijs levert dat verzoeker het Belgische grondgebied effectief heeft verlaten. Uit het stuk 2 kan immers niet worden afgeleid dat de vergunning *in persona* aan verzoeker is afgegeven in Hongarije. Verder dient de Raad te herhalen dat verzoeker niet heeft voldaan aan de meldingsplicht bij binnenkomst of binnen de drie dagen na binnenkomst, waardoor hij niet kan aantonen wanneer hij België is binnengekomen. Het oordeel van de verwerende partij dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 22 maart 2012 is niet kennelijk onredelijk, nu hij niet het bewijs kan leveren dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Waar verzoeker stelt dat er geen onderzoek is gebeurd naar de verblijfssituatie van zijn vrouw en kinderen kan hij evenmin worden gevolgd. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers volgende motivering: *“Het is mogelijk dat de betrokkene familie (2 kinderen en een partner) heeft in België. Wat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn familieleden, net als betrokkene zelf, illegaal op het grondgebied verblijven. Het hele gezin dient dan ook België te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Het hele gezin kan samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.”* Verzoeker toont ook

thans niet aan dat zijn vrouw en kinderen over een verblijfsmachtiging of verblijfsrecht zouden beschikken. Verzoeker weerlegt aldus niet dat zijn familie illegaal op het grondgebied verblijft.

Met zijn betoog toont verzoeker ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek zou hebben plaatsgevonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6.2 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het vermoeden van onschuld volgt uit art. 6.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) dat rechtstreeks van toepassing is in de Belgische rechtsorde. Volgens het Hof van Cassatie is het vermoeden van onschuld ook een ongeschreven algemeen rechtsbeginsel, dat dezelfde waarde heeft als een wet.

Verwerende partij stelt in haar beslissing dd. 2.07.2019 foutief dat er in hoofde van verzoeker een risico bestaat tot schending van de openbare orde.

Er wordt op geen enkele wijze vermeld hoe en vooral waarom verzoeker de openbare orde zou kunnen schaden.

Dat de O.R. te Turnhout immers besliste om verzoeker in vrijheid te stellen mits betaling van een borgsom van 12.500,- EURO, hetgeen geenszins gebeurd zou zijn mocht verzoeker een gevaar vormen voor de openbare veiligheid of de openbare orde.

Het Franse strafrechtelijk onderzoek werd dus nog niet afgesloten zodat de Correctionele Rechtbank tot op heden geen uitspraak heeft gedaan over de grond van de zaak. Evenmin heeft de Raadkamer geoordeeld over het bestaan van bezwaren in hoofde van verzoeker.

Daarenboven betwist verzoeker zijn betrokkenheid bij de feiten.

Dat verzoeker dan ook, kort na zijn arrestatie, in vrijheid werd gesteld.”

2.4 Vooreerst dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Het inreisverbod werd niet genomen om redenen dat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

Evenwel werd in het kader van het opleggen van het inreisverbod en van het bepalen van de termijn van drie jaar rekening gehouden met de volgende elementen:

“Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 01.07.2019 voor bendevorming, gewone diefstal en heling. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.(...)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

In tegenstelling tot verzoekers betoog motiveert de verwerende partij wel degelijk waarom hij wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, met name omwille van de maatschappelijke impact van

de feiten waarvan hij verdacht wordt. Het gegeven dat verzoeker werd vrijgelaten, mits betaling van een borgsom, doet hieraan geen afbreuk. Ook al is er nog geen strafrechtelijke veroordeling, toch kan de verwerende partij, binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in ogenschouw en in overweging nemen. Het is de verwerende partij toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. Het motief waarbij hij wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden is niet kennelijk onredelijk op grond van de vaststelling dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst wegens bendevoorming, gewone diefstal en heling.

Ten slotte merkt de Raad op dat 'het vermoeden van onschuld' een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is dat onder meer gecodificeerd werd in artikel 6, § 2 van het EVRM. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De bestreden beslissing, met name het inreisverbod, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het 'vermoeden van onschuld' en artikel 6, § 2 van het EVRM kunnen te dezen niet dienstig worden opgeworpen. Het 'vermoeden van onschuld' heeft ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Zelfs wanneer Dienst Vreemdelingenzaken een gebonden bevoegdheid heeft om een Bevel om het grondgebied te verlaten én een inreisverbod af te leveren, gaat het niet om een absolute verplichting. Dienst Vreemdelingenzaken behoudt een zekere appreciatiebevoegdheid.

Dienst Vreemdelingenzaken moet bij het nemen van een uitwijzingsmaatregel rekening houden met kind het familieleven, de gezondheidssituatie van de betrokkene en de fundamentele rechten neergelegd in internationaal juridische instrumenten die België binden (art. 74/13 Vw).

Verwerende partij schendt met haar beslissing art. 8 EVRM.

Voormeld artikel stelt dat:

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 E.V.R.M. kan ' ipso jure' ontstaan Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Europees Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over rechtswege ontstaan van het gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ' familie- en gezinsleven ' noch het begrip ' privéleven, Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake fel een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familieleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden is een feitenkwestie.

Verzoeker meent in casu dat het begrip 'familiaal leven' in art. 8 EVRM de relatie tussen hem, zijn partner en zijn kinderen insluit.

Als zodanig dient te worden opgemerkt dat verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar het gezinsleven van verzoeker en zijn minderjarige kinderen die in België school lopen. Weliswaar stelt verwerende partij dat verzoeker een familie heeft in België, doch dat deze illegaal in België verblijven. Nergens wordt door verwerende partij nagegaan of de partner en kinderen van verzoeker in het bezit zijn van een Hongaarse verblijfsvergunning en of ze al dan niet een recht hebben dat afgeleid is van het Hongaars verblijfsstatuut van verzoeker. Verwerende partij deed hieromtrent geen onderzoek. Zij verwijst enkel naar een 'oud dossier', waarbij er op 22.03.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten zou betekend zijn. Foutief komt zij tot de vaststelling dat verzoeker nooit gevolg heeft gegeven aan dit bevel. Verzoeker is thans in het bezit van een geldige Hongaarse verblijfsvergunning wat impliceert dat hij België wel degelijk heeft verlaten.

Art. 8 EVRM stelt dat de inmenging bij wet moet voorzien zijn, nodig zijn in een democratische samenleving en in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen (d.i. wettig doel).

In casu is de er geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Verzoeker herhaalt dat hij door de O.R. te Turnhout in vrijheid werd gesteld hetgeen geenszins gebeurd zou zijn mocht verzoeker een gevaar vormen voor de openbare veiligheid of de openbare orde.

In casu kan verzoeker onmogelijk voor 3 jaar verwijderd worden van zijn kinderen! De duur van het inreisverbod kan nl. schade veroorzaken. Het beroep ertegen is dan ook gerechtvaardigd.

Verwerende partij moet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening houden met alle omstandigheden van het geval (zoals het belang van het kind).

De duur van het inreisverbod moet:

- ' gemotiveerd worden in de beslissing en
- evenredig zijn aan het doel of de reden van oplegging van het inreisverbod.

Het inreisverbod duurt maximum drie jaar wanneer:

- je een BGV met een termijn van 0 dagen kreeg (BGV zonder termijn voor vrijwillig vertrek) of
- je geen vrijwillig gevolg gaf aan een eerder BGV.

Het inreisverbod duurt maximum vijf jaar wanneer:

- je fraude pleegde of onwettige middelen gebruikte om een verblijfsrecht te verkrijgen of te behouden of
- je een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend hebt aangegaan om een verblijfsrecht te verkrijgen of behouden.

Zoals reeds uiteengezet in het eerste middel is de beslissing van verwerende partij gebaseerd op onwaarheden. Verzoeker heeft wel degelijk het Belgisch grondgebied verlaten en is in het bezit van een geldige Hongaarse verblijfsvergunning.

Met de betreden beslissing schendt verwerende partij eveneens het IVRK, meer bepaald art. 9, dat stelt dat kinderen en ouders niet van elkaar mogen worden gescheiden, tenzij een scheiding in het belang is van het kind en volgens de vastgestelde procedures gebeurt. Kinderen en ouders moeten in zulke procedures hun standpunt kunnen geven. Wanneer kinderen en ouders toch van elkaar gescheiden

worden, hebben zij in ieder geval recht op regelmatig contact. Tenzij ook dit niet in het belang is van het kind.

In casu is een regelmatig contact niet meer aan de orde indien verzoeker het Belgisch grondgebied dient te verlaten en gedurende 3 jaar niet meer kan terugkeren. De kinderen zijn opgegroeid met hun vader. Bij een (gedwongen) verwijdering zal er onherstelbare schade ontstaan. Verzoeker zal op geen enkele manier nog zijn bijdrage kunnen leveren in de opvoeding van zijn kinderen.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn.

Verzoeker houdt zich het recht voor om zijn standpunt ter zake nog verder uiteen te zetten tijdens de hoorzitting en gedurende de loop van de procedure nog aanvullende stukken neer te leggen.”

2.6 Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker er met zijn betoog aan voorbij gaat dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet slechts van toepassing is bij het nemen van een beslissing tot verwijdering en de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is. Hij kan deze wetsbepaling in het kader van de huidige procedure dan ook niet dienstig inroepen.

In het kader van opleggen van de termijn van drie jaar blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van zijn partner en kinderen. De verwerende partij motiveert dienaangaande: *“Het is mogelijk dat de betrokkene familie (2 kinderen en een partner) heeft in België. Wat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn familieleden, net als betrokkene zelf, illegaal op het grondgebied verblijven. Het hele gezin dient dan ook België te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Het hele gezin kan samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.”*

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Nog daargelaten de vraag of artikel 8 van het EVRM een motiveringsplicht in zich draagt, hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, dient aldus te worden herhaald dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met zijn vrouw en kinderen op het Belgische grondgebied.

Verzoeker kan bijgevolg niet worden gevolgd waar hij stelt dat er geen rekening is gehouden met zijn vrouw en kinderen en er geen onderzoek is gebeurd naar hun verblijfssituatie. Verwerende partij heeft, blijkens een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, wel degelijk rekening gehouden met het eventuele verblijf van zijn vrouw en kinderen op het Belgische grondgebied en heeft vastgesteld dat zij, net als verzoeker, illegaal op het grondgebied verblijven. Gezien het hele gezin België dient te verlaten is er geen sprake van een verbreking van de familiale banden. Waar verzoeker opnieuw verwijst naar zijn Hongaarse verblijfstitel verwijst de Raad naar de bespreking onder het eerste middel en herhaalt dat de Hongaarse verblijfstitel geen afbreuk doet aan het voorgaande. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

In tegenstelling tot verzoekers betoog is er ook geen sprake van een scheiding met de kinderen. De verwerende partij stelt vast dat het 'hele' gezin België dient te verlaten en dat de kinderen, net als verzoeker, illegaal op het grondgebied verblijven. Het is in het belang van de kinderen dat zij hun ouders volgen naar het land van herkomst dan wel een derde land en samen een nieuwe toekomst uitbouwen.

Waar verzoeker zich beroept op artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag wijst de Raad erop dat dit artikel geen directe werking heeft. Deze bepaling, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen betreft, volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN